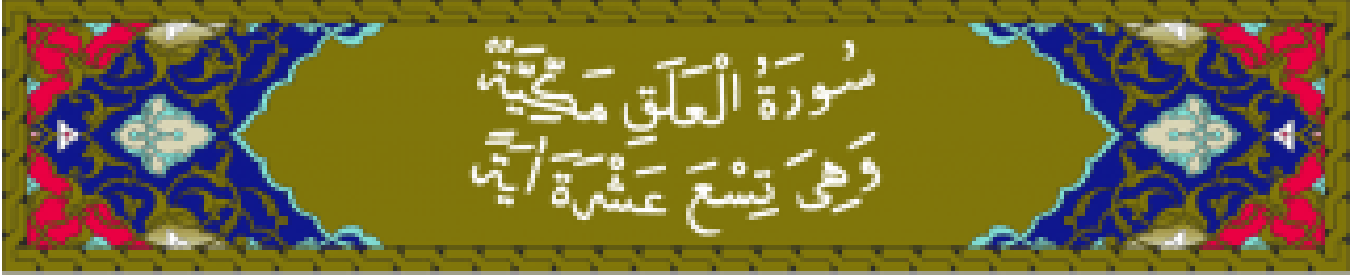

Alak Suresi ve Meali

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ① خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ②

اقْرَأْ وَ رَبِّكَ الْأَكْرَمُ ③ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ④ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ

مَا لَمْ يَعْلَمْ ⑤ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطَغُ ⑥ أَنْ رَأَى اسْتَعْفَى ⑦

إِن إِلَى رَبِّكَ الرَّجْعُ ⑧ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَى ⑨ عَبْدًا إِذَا صَلَّى ⑩

أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَى الْهُدَى ⑪ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَى ⑫ أَرَأَيْتَ

إِنْ كَذَّبَ وَ تَوَلَّى ⑬ أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى ⑭ كَلَّا لَئِنْ لَمْ

يَنْتَهَ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ⑮ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ⑯ فَلْيَدْعُ

نَادِيَهُ ⑰ سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ⑱ كَلَّا لَا تَطِعُهُ وَ اسْجُدْ وَ اقْتَرِبْ ⑲

96- ALĀK SŪRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 19 âyettir.]

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1-Yaratan Rabbinin ismiyle oku!

2-(O,) insanı bir alak'dan yarattı.(2)

3-Oku! Çünkü Rabbin, en büyük kerem sâhibidir.

4-O, kalemle öğretendir.

5-İnsana bilmediği şeyleri öğretti.(3)

6, 7-Hayır! Şübhesiz insan, kendisini ihtiyaçtan kurtulmuş görmesinden dolayı gerçekten (isyân ederek) haddini aşar!(4)

8-Muhakkak ki dönüş, Rabbinedir.

9, 10-Bir kulu (peygamberi) namaz kılarken men' edeni gördün mü?

11, 12-Gördün mü, ya (o kul) hidâyet üzere ise veya (günahlardan) sakınmayı(takvâyı) emrediyorsa?

13-Gördün mü, ya (bu men' eden, hakkı) yalanladı ve (ondan) yüz çevirdi ise?

14-Bilmedi mi ki, gerçekten Allah (onun yaptıklarını ve herşeyi) görür!

15-Hayır! Celâlim hakkı için, eğer (bundan) vazgeçmezse, elbette o perçem(in)den tutup (onu Cehenneme) sürükleriz!

16-(O) yalancı, günahkâr perçemden!

17-O zaman çağırırsın (bakalım) meclisini!

18-(Artık kendisini Cehenneme atmak üzere) zebânîleri çağıracağız!

19-Hayır! Ona itâat etme! Böylece secde (ve namazına devâm) et ve (Rabbine)yaklaş!(5)

(2)"Alak" ta'bîrinin îzâhı için, bakınız; (sahîfe 331, hâşiye 1)

(3)Bu sûrenin buraya kadar olan ilk beş âyeti, Kur'ân'ın ilk nâzil olan âyetleridir. (Kurtubî, c. 10/20, 118)

(4)"Hastalık, hayât-ı ictimâiye-i insâniyede (insanların cem'iyet

hayâtında) en mühim ve gâyet güzel olan hürmet ve merhameti telkîn eder. Çünkü insanı vahşete ve merhametsizliğe sevk eden istiğnâdan(kendini hiçbir şeye muhtaç görmeme hâlinden) kurtarır. Çünkü يَنْعَمُ إِسْدُ أَرُونََا ۖ يُعْطِي سَا زِلَا نَا [Şübhesiz insan, kendisini ihtiyaçtan kurtulmuş görmesinden dolayı gerçekten haddini aşar!] âyetinin sırrıyla, sıhhat ve âfiyetten gelen istiğnâda bulunan bir nefis-i emmâre (kötülüğü emredici nefis), şâyân-ı hürmet çok uhuvvetlere (hürmete lâayık çok kardeşliklere) karşı hürmeti hissetmez. Ve şâyân-ı merhamet ve şefkat olan musîbetzedelere ve hastalıklılara merhameti duymaz. Ne vakit hasta olsa, o hastalıkta aczini ve fakrını anlar, lâayık-ı hürmet olan kardeşlerine karşı hürmeti hisseder.” (Lem’alar, 25. Lem’a, 221)

(5)Bu âyet-i kerîme, Kur’ân-ı Kerîm’deki on dört secde âyetinin on dördüncüsüdür.